

Baykuş ve Tilki

Jane MEADOW

Baykuş ve Tilki

Jane MEADOW

Büyük bir meşe ağacının dallarında, yükseklerde baykuş Oliver yaşardı. Yumuşak gri ve kahverengi tüyleri ağaç kabuğuyla kaynaşırdı ve yuvarlak kehribar gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Tüneğinden bütün ormanı yeşil bir yorgan gibi serilmiş görebilirdi. Her sabah güneşin ağaç tepelerinin üzerinde doğuşunu izler ve ormanın uyanışını dinlerdi.

Meşe ağacının altında, Finn adında genç bir tilki kıvrımlı bir patika boyunca tırıs giderdi. Parlak turuncu-kırmızı tüyleri eğretili otlarının arasında hemen göze çarpardı ve beyaz uçlu gür kuyruğu merakla sallanırdı. Finn ormandaki her gizli patikayı, her gizli tüneli ve her böğürtlen çalısını bilirdi. Yanında sallanan yeşil bez çantasıyla keşfetmeye bayılırdı.

Oliver ve Finn hiç konuşmamışlardı ama birbirlerini sık sık fark ederlerdi. Oliver ağaçların arasında hızla geçen turuncu bir kıvılcım görürdü. Finn yükseklerden göz kırpan bir çift kehribar gözü yakalardı. Aynı kitabın iki sayfası gibiydiler; her biri hikâyenin farklı bir yüzünü görüyordu. Yakında birbirlerinin yardımına ihtiyaç duyacaklarını ise hiç bilmiyorlardı.

Serin bir sonbahar sabahı, korkunç bir gürültü ormanı uyandırdı. Sincaplar telaşla cıvıladı, tavşanlar ayaklarını yere vurdu. Biri kış yiyecek stoklarını yerinden oynatmıştı! Hayvanların topladığı fındıklar, böğürtlenler ve tohumlar her zamanki saklandıkları yerlerden gitmişti. Herkes endişeliydi. Bunu kim yapmış olabilirdi?

Oliver yüksek dalından gürültüyü duydu. Kanatlarını açtı ve açıklığa süzüldü. 'Yukarıdan garip bir şey gördüm,' dedi yumuşak bir sesle öterek. 'Eski huş ağacının yanında izler vardı, yiyecek stoklarından uzağa gidiyordu.' Hayvanlar etrafına toplandı ve dikkatle dinledi. Oliver konuşurken mavi örgü atkısı esintide dalgalandı.

Finn bir sıçrayışla geldi, yeşil çantası sallanıyordu. 'Bu ormandaki her patikayı bilirim,' dedi, koyu gözleri merakla parlıyordu. 'Bırakın o izleri takip edeyim. Çalıların sık, patikaların dar olduğu yerlerden gidebilirim.' Hayvanlar umutla başlarını salladı. Oliver ve Finn ilk kez birbirlerine baktı. 'Bunu birlikte çözebiliriz,' dedi Oliver.

Finn alıların arasından yola koyuldu, burnu yere yakındı. İzler küçük ve düzgündü, yumuşak toprakta küçük noktalar gibiydi. Oliver yukarıdan uçarak ona yol gösterdi. 'Devrilmiş kütüğün orada sola dön!' diye seslendi aşağıya. 'Şimdi dosdoğru dereye doğru!' Finn verilen yönleri izledi, kuyruğu kararlılıkla sallanıyordu. Gizem çözülmeye başlıyordu.

İzler derenin yanındaki oyuk bir kütüğe götürdü ama yiyecek stokları orada değildi. Finn şaşkın bir halde etrafı kokladı. 'İzler burada bitiyor,' dedi. 'Ama yiyecek yok.' Oliver yukarıda daireler çizdi, keskin gözleri yeri taradı. 'Bekle,' dedi öterek. 'Suyun kenarında parlayan bir şey görüyorum.' Finn aceleyle oraya koştu ve küçük bir pirinç toka buldu.

'Bu benim çantamdan!' diye haykırdı Finn, çantasını kontrol ederek. 'Ama benim tokam hâlâ burada.' Yeniden baktı. 'Bu başka bir toka—bir başkasına ait olmalı.' Oliver aşağı uçtu ve tokayı inceledi. 'İzler ve bu toka bir ipucu olabilir,' dedi bilgece. 'Burada kimin olabileceğini düşünelim.'

Tam o sırada bir çalının arkasından hışırtı sesi geldi. Ruby adında genç bir tavşan çıktı, gözleri endişeyle kocamandı. 'Özür dilerim!' diye ağladı. 'Sorun çıkarmak istememiştim.' Finn ve Oliver birbirlerine yumuşak bir bakış attı. 'Sorun değil,' dedi Finn nazıkçe. 'Bize ne olduğunu anlat.' Ruby derin bir nefes aldı ve anlattı.

'Yardım etmek istedim,' dedi Ruby, sesi titriyordu. 'Yiyecekleri yeni bir saklanma yerine taşırsam rüzgârdan daha güvende olurlar diye düşündüm. Ama sonra nereye koyduğumu unuttum!' Dereyi işaret etti. 'Fındıkları taşıırken tokamı düşürdüm.' Oliver yavaşça başını salladı. 'Bu izleri açıklıyor,' dedi. 'Şimdi sadece yiyecekleri bulmamız gerekiyor.'

Oliver gökyüzüne yükseldi. 'Derenin yanındaki o oyuk ağacın içinde büyük bir fındık ve böğürtlen yığını görüyorum!' diye seslendi. Finn ağaca koştu ve içeri baktı. 'Haklısın!' diye sevinçle havladı. 'Yiyeceklerin hepsi burada—hem de güvende ve kuru.' Ruby sevinçle zıpladı. 'Teşekkür ederim!' dedi. 'Bir daha sormadan hiçbir şeyi yerinden oynatmayacağım.'

Hayvanlar oyuk ağacın etrafında toplandı. Uzun bir sıra oluşturdular ve yiyecekleri patiden patiye uzatarak sepetlerini ve çantalarını doldurdular. Oliver yukarıdan gözcülük yaptı, hiçbir şeyin atlanmadığından emin oldu. Finn ileri geri koşturdu, çantasında böğürtlenler taşıdı. Ruby de yardım etti, küçük patileri hızla çalışıyordu. Herkes birlikte çalıştı ve yiyecekler kısa sürede olması gereken yere geri döndü.

O akşam orman hayvanları kutlamak için bir şölen düzenledi. Gizemi çözdükleri için Oliver ve Finn'e teşekkür ettiler. 'Siz ikiniz harika bir ekip oluyorsunuz,' dedi yaşlı porsuk. 'Oliver yukarıdan büyük resmi görüyor, Finn ise aşağıdaki her gizli patikayı biliyor.' Oliver ve Finn birbirlerine gülümsedi. 'Her birimiz ormanı kendi şeklimizde görüyoruz,' dedi Oliver. 'Bizi güçlü kılan da bu.'

O günden sonra Oliver ve Finn en iyi arkadaş oldular. Her sabah eski meşe ağacında buluşup fark ettiklerini paylaştılar. Oliver Finn'e rüzgârın desenlerini ve gün doğumunun renklerini anlatırdı. Finn Oliver'a gizli tünelleri ve en lezzetli böğürtlenleri gösterirdi. Birlikte, büyük küçük birçok orman gizemini çözdüler.

Ve hayvanlar ne zaman bir sorunla karşılaşırsa, kimi arayacaklarını tam olarak bilirlerdi. Oliver ve Finn gelirdi—biri yukarıdan, biri aşağıdan—yardıma hazır. Herkese, farklı bakış açılarını paylaştığımızda dostluğun daha güçlü olduğunu öğrettiler. Ve orman, dünyaya farklı gözlerle bakan iki arkadaş sayesinde daha mutlu bir yer oldu.